

לא ערפלי מחר

אליהו גולדנברג, נעים ההופעה ושקט הקול, הוא קריין בעל חזק ושמ, שהצטיין כמנהל הלהקה הצבאית ביחידות ה-עבריות בצבא הבריטי בימי מלחמת הער-לם השנייה.

אחר שסיים את שירותו בצה"ל, כמפקח על אומנות הבמה מטעם מחלקת התרבות (מחתי"ר), החליט לצאת לחוץ לארץ (אנ-גליה), ללמוד במאות. אך לפני נסיעה זאת, עלה לאוניברסיטה העברית ביר-ושלים, בה השתקע לשם עריכת שנת הש-תלמות בספרות, ולשנות.

בהגיעו לבירה פנו אליו, אחד אחר רע-הו, כל בתי הספר התיכוניים בעיר, ביק-שוהו לנהל את חוגיהם הרמטיים. גול-דנברג, שניסה להתמסר ללימודיו, דחה את כל ההצעות, אך עצם הרעיון קסם לו, הציץ, עליכו, לברוך בן-יהודה, מנהל אגף החינוך להרכיב בירושלים להקה דר-מטית אחת משותפת לבתי הספר התי-כוניים שבעיר.

60 מתוך 320: תוך התייעצות עם מנהלי בתי הספר (שבעה) הונחו יסו-דות הלהקה, ושלחו 320 תלמידים למב-חנים, בהם עמדו 60 בלבד.

אחר כמה הכנות מזורזות ביותר מצד הנהיכים, שבנו, בין השאר, את התפאורות של הוריהם: האמהות הפרי-כחמשים תלבשות, אחד האבות היה אח-ראי להתקנת מערכת השמשל, הופיעה הלהקה בפני הציבור, נתקבלה באהדה.

מנתן אתרמן לרחל: התכנית (כאן ההצגה: אליהו גולדנברג, התנועה: רינה ניקובה, התפאורה: ישראל לביא, התזמורת: יהודה אופנהיימר, המקהלה: מיכאל ניר, מבסא עברי: בועז שכביץ). פותחת במבחר נתן אתרמניו שחמצינו: עליית ילדים ומציליהם (בבכנות ילדניו, מגש הכסף) עוברת לקומדיה, פרי עטו של המורה הרמתיגני יהודה סלוצקי -- מאורעותיו של יאשקה.

יאשקה (שפירוס מלא של קורותיו נמצא בספרו של סלוצקי, מעמק זבולון עד ים כנרת) הוא ילד העולה ארצה מאודסה הרוסית, הממבקש עלייתו הו-ריו, שגשארו באודסה, לחזור לרוסיה, מאחר שהוטב מצבם החומרי, אך המסרב, משום חיבתו לארץ, לעשות זאת.

מיד מתפתחת דריפה משעשעת אחריו בכל פינות הארץ. כמעט תמיד עומדים רודפי-יאשקה לפני תפיסתו, אך הוא מצליח, כמובן, להימלט ברגע האחרון.

הסיום המאושר: יאשקה מצליח לה-ערים על רודפיו, מתחמק מהם עד למחרת הפלגת הספינה, הוא נשאר, כמובן, בארץ וכרטיס האניה שוב, אינו שוהה חור של גרושו.

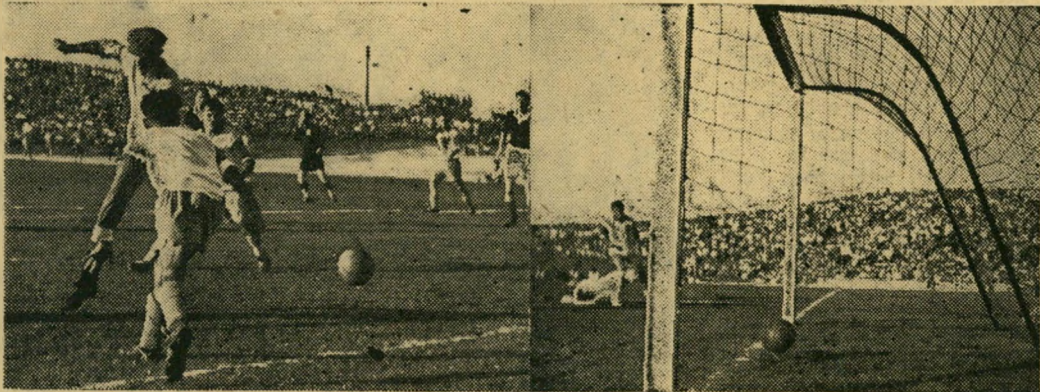
סיום התכנית: שיר רחל המשוררת:

אופנועים תלאה בתעלת השמן

פרנסתך וחייך בסכנה, אל תחלל את השבת בפרהסייה על מכתב זה, שנוש-לח ליוזם התלאה באופנועים, יהודה ענן, היו חתומים: ברית קנאים, ירושלים. אך חותמת הדואר נשאה את מקום מש-לוח התלמה: בני-ברק. כאשר עמל יו-זם התלאה במסלול המסולע והתלול ב-שירמונים לא לקח בחשבון את ברית הקנאים, אך בהגיע המכתב הוא לא הבהיל את היוזם. התלאה הראשונה התקיימה למרות הכל.

באו ונבכהלו: אם כי לתחרות נר-שמו למעלה מארבעים מתחרים הרי הש-

ולעסוק בספורט על אופנועים. הגביע בני-רעם: סרטור האופ-נועים וצעקות העידוד של הקהל הרב התערבבו זה בזה. איזו תחרות עיוורה, עד אשר לא יעשו חישוב של נקודות לא נדע מי מנצח, מחו המתחרים. אך השופטים סכמו את הנקודות והכריזו על פרנק קארידיג' מגירעם כבעל הגביע. האנגלי הבלונדי והמשופם רכב על ארי-אל בעל 5 וחצי כוחות סוס ואסף רק 40 נקודות. שני בא הצעיר מנתניה, גדליהו אקרמן, שצבר 49 נקודות והאופנוע שלו היה מטיפוס מצ'ילס (3 וחצי כ"ס). אנרי גרינברג הגיע שלישי על טריומפ (5 כ"ס) עם 53 נקודות בעוד שהאלוף ה-קודם — מרדכי קריצמן — אסף 60 נקודות והגיע רביעי.

העיקר לפרוך השער השלישי: אופסידר.

השער השני: בראון על הארץ ללא הבדל של תלבושת

כדורגל

המנצחים לא חגגו

כאשר הובקע שערם הראשון של ה-סקוטס, השוהים עתה בתורכיה, התי-נשקו חברי הפועל לחברי מכבי, כל אחד עם חבריו לקבוצה. בעת שהובקע השער השני התחבקו חברי מכבי והפועל בלי לשים לב לצבע תלבושת הכדורגלן. משה בלמך נשק את יצחק שניאור ואשר בליט הצעיר נשק את צביקה סטודינסקי.

הקואליציה נצחה: נראה שכל קבוצה בפני עצמה לא יכלה לכדורגל-נים המקצועיים מסקוטלנד אך כאשר הו-קמה קואליציה, נוצרה הזית שלא נרתעה מלהתקיף ולהפציץ את שער האורחים. השוער הצעיר בילי בראון היה עמוס עבודה ואלמלי חוסר המזל היה הנצחון גדול יותר. חבל שהמיקוח על ההרכב נמשך עד יום המשחק וגרם לעצבנות בקרב השחקנים. לוא היה קיים גרעין קבוע של קבוצת תל-אביביות הרי בעייה זו, של הרכב ברגע האחרון, היתה יור-דת כסדר היום של מאמני שתי הקבר-צות. חולית ההגנה הורכבה בעיקרה מ-הפועל, בעוד שהשורה התוקפת היתה על סהרת מכבי (חץ מאייזיק שוהד לף במחצית השניה ע"י יוסליה מרימור-ביץ). השילוב בין חלקי הקבוצה עלה יפה והנצחון שהוסיף לשמו הטוב של הכדורגל הישראלי בשוק העולמי לא יישכח כל-כך מהר. הפעם לא היה איכפת לחברי הקבוצה מי יבקע לראשונה את שערים של הסקוטים — העיקר שהוא יישאר פרוץ. הוא נשאר פרוץ מכיון ש-כבר לאחר המשחק השני ירד ערכן של מגיות דנדי בשוק הכדורגל המקומי. ההתערבויות היו לטובת הנבחרת המ-עורבת, חוץ מכמה פסימיסטים שפשוט לא האמינו שאפשר להתגבר על ההגנה היריבה.

כדורגלנים לקניה: הייתי רוצה לקנות את... הפטיר הבוס של דנדי לאחר המשחק השלישי. אנדרסון זקן חשב לחוק את קבוצתו ע"י כמה שחק-נים ישראליים והרי סקוטלנד יותר טובה מתורכיה. השחקן הראשון ששלח על ה-פרק היה הפקח העירוני — אלי פוקס. פוקס יכול לשחק בכל קבוצה אירו-פאית ממדרגה ראשונה, אמר אנדרסון, ולפיכך הייתי מעוניין לרכוש אותו לק-בוצתי, מה מחירו? — כאשר הסובר ל-סקוטי, בעל בתי החרושת לגלידה וקרח, שדבר זה אינו נהוג בישראל, השיב: הרי רמת הכדורגל שלכם גבוהה ולמה לא תהגנו כמו שווגיגים בכל העולם?!

משחק ולא חששו להחמיץ שער בצד ה-תל-אביבי. סחורה מעין זאת היתה להם כבר שלש פעמים (פעמיים עם מכבי תל-אביב) אך כדור מפרפר ברשת דנדי, לא נופל כל יום. הם לא טעו. שתי הקבוצות התדפקו על השער אך ההחמצות הרבות גרמו למתח והתרגי-שות. לא התלהבתי כל-כך מומן נעוריי הכריז בעל קרחת מבהיקה בסימום של המשחק השלישי.

הכרזי עשה את שלו: לפני ה-משחקים קבלו השחקנים של הפועל ומכבי כרטיסים ליציצ האיצטדיון ה-רמתיגני. אך כל זמן שתאריך המשחק היה רחוק דחקו את השחקנים התל-אבי-ביים לקרן זוית ובמקומות הטובים הו-שיבו את העסקנים והמזכירים של הא-גודות. כי אחרי הכל שחקן כדורגל סוס עבודה הוא — הסביר חבר הועדה המ-ארגנת של משחקי דנדי. כאשר התקרב המשחק השלישי נתנו לכדורגלנים ה-ישראליים מקומות קצה יותר טובים. אך לשיא הזלול בשחקנים הגיעה הועדה ה-מארגנת במסיבה לאחר המשחק השלישי. בנשף שברמת-גן ערכו המארחים מסיבה למנוצחים, שלא טרחו להודות למנצחים הישראליים. אם כי הם אינם פרופסיונ-ליים ולהם צריך להודות יותר, (כיון ש-הם אינם משחקים בעבור כסף). הם שב-רו את רגליהם, הוציאו את כוחם כדי שהמארגנים יגרפו כספים. אבל מי צריך אותם לאחר המשחק?

הסקוטי טובי-הלב, אנדרסון, לא יכול היה לשאת דבר זה ומיד לאחר שהת-חילה המסיבה הוא שאל ברוגו: איפה הנערים ששחקו, הרי מגיעה להם מסר-בה? מארגני המסיבה נמצאו במצב לא נעים אך כל מי שנקף אצבע או רעש סתם מסביב לדנדי קבל סנדוויצים ומה איכפת אם השחקנים אינם.

פעם ראשונה קניתי כרטיס: הסדרנות היתה הפעם חידוש מועיל. סרן שלמה אדיר סלומון, לא פנה לקבוצת הסדרנים החובבים ועורר בכך את כע-סם. הרי אנו היינו עוורים ושוטים על הכניסות — טענו באי-כוח הסדרנים. אולם הסרן רחב הכתפיים לא בוש ל-השיב: חצי מגרש היה תמיד של חב-רים ומכירים. הדבר הגיע לידי כך ש-אוהדי כדורגל הנמצאים עשרים שנה ב-ארץ ואף פעם לא קנו כרטיסים הוכרהו הפעם שלשל את המחירים המופרזים כדי לראות את הפלא הסקוטי שאכזב במקצת.

התמונה מוכיחה שאמנם היה אופי-טיד. יזענים ישימו לב למצב השחק-נים — השוער הסקוטי נמצא מעבר לקו-הלבן ולשחקן הישראלי.

תעלת השמן: לכל קסע של הדרך

השער הראשון: גלור על הארץ הדירה מסורפת

נקבע שם מיוחד והשמות לבדם היה בהם להבהיל: תעלת השמן, מורד כו-סילות, בקעת-יזראב, מעלה העקרים, מושב זקנים, סביבון, מורד נוף, תל-מסילות.

כל משתתף בא באופנוע המצוחצח והמבריק, למרות שהעבודה השחורה נעשתה ע"י יהודה ענן הרי האגוד ה-ישראלית לאופנוע אף הוא עשה מאמצים וגם תרם גביע. האגוד אינו מפלמגי ומונה 45 רוכבים. מטרתו היא לערוך טיולים

כאן, על פני האדמה, שנתן את השם לתכנית כולה. מדקלמים הלילים: כאן על פני האדמה לא גבבים מעל... לא ערפלי מחר, היום.

מביעים בכך את מגמתה הברורה של הלהקה: כלי ביטוי לנוער הישראלי, שרגליו מוצקות על הקרקע, שאינו הווה בערפלי המחר.